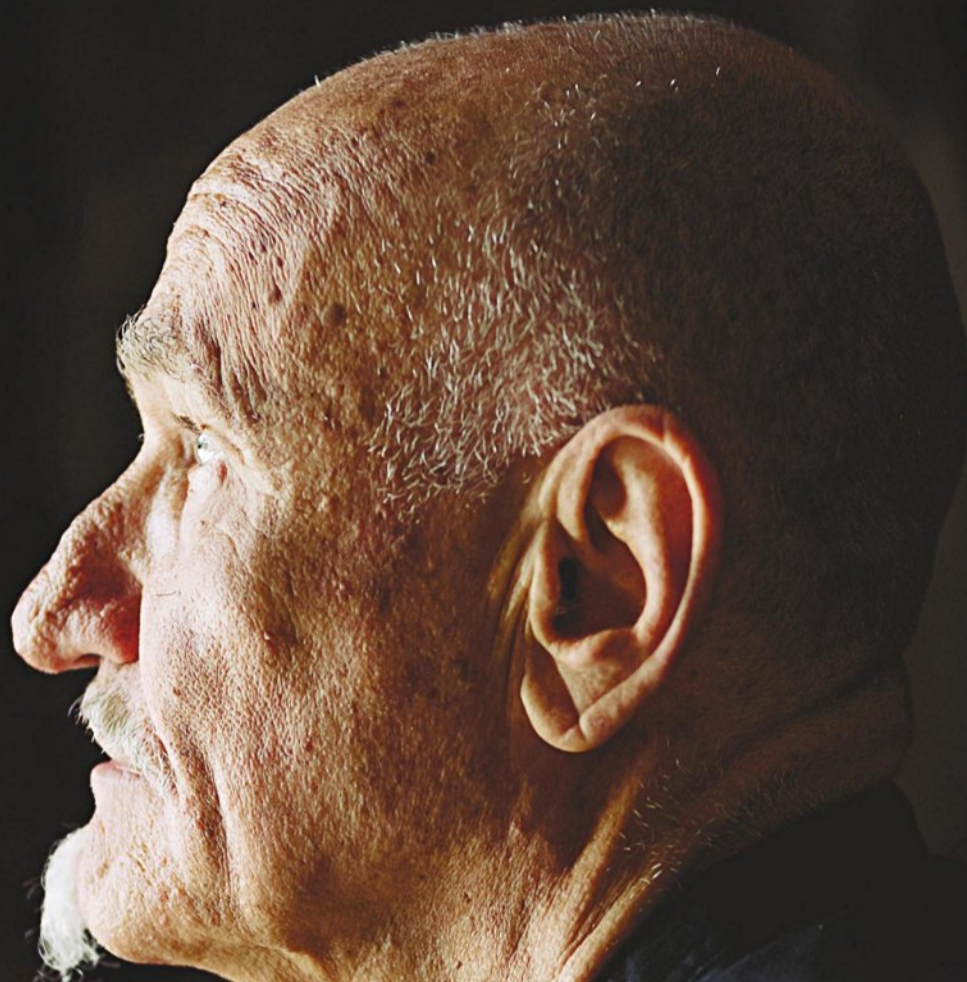

26.33x34.19	1/3	6 עמוד	הארץ - גלריה	11/06/2024	90525823-4
מנגלי - הצגה בתיאטרון יפואירועי 25 שנה לתיאטרון יפ - 26190					

"מי שלא היה הומניסט קודם כבר לא יישאר כזה"

את הסיפור האישי של יגאל עזרתי לא ניתן להפריד מהסיפור של התיאטרון הערבי-עברי ביפו בניהולו, שחוגג עכשיו 25 שנות פעילות. בראיון הוא מספר איך מצליחים להביא קהל למרות המלחמה בעזה, למה צנזורה עצמית מפחידה גם אותו ומה קורה כששחקנים ערבים מסרבים לייצג את ישראל בחו"ל

איתמר קציר

מי שיגיעו להצגה בתיאטרון יפו כנראה ימצאו מאחורי הבר את יגאל עזרתי, מכין קפה או מגיש בירה לקהל שזורם מהרחבה בחוץ אל הפאטיו בבית הסראייה הישן, מבנה מרהיב מתחילת המאה ה-18, שבו שוכן התיאטרון. "גיליתי את ה'הובי' שלי בגיל 68", מצהיר עזרתי, ומתיישב על אחד הכיסאות באולם. "אמר רתי: יש לי בעיה, אני פה מהבוקר עד הלילה, רק עושה תיאטרון. אז בשנה האחרונה לפני כל הצגה אני עומד בבר, וגיליתי שזה הכי כף. יש משהו בלהיות ברמן, אנשים באים אליה, ומשחררים, כי הבר מגן". את הסיפור האישי שלו אי אפשר להפריד מהסיפור של התיאטרון הערבי-עברי ביפו, שמציין החודש 25 שנות פעילות: עזרתי הוא ממייסדי התיאטרון ומנהלו האמנותי. הוא מביים, משמש כעוזר במאי ומפיק בעת הצורך, ועכשיו כאמור גם מכין קפה. הוא פעיל שלום וסרבן גיוס בשטחים, שכל פעילותו התיאטרלית היא גם פוליטית. איש שבחר להקדיש את חייו ליצירת מרחב דו-לשוני, שמייצר מקום לדיאלוג בין הנרטיב היהודי לנרטיב הערבי – פעולה שככל שחולפות השנים, כך נדמה, נהיית יותר ויותר חתרנית. במיוחד בימים האלה, בצל המלחמה.

יגאל עזרתי. "אני לא מקנא בערבים ישראלים, אני לא יודע מה הייתי עושה במקומם" צילומים: דור קדמי

25.96x34.19	2/3	7	עמוד	הארץ - גלריה	11/06/2024	90525824-5
מנגלי - הצגה בתיאטרון יפואירוועי 25 שנה לתאטרון יפ - 26190						

“השחקנים הערבים נמצאים תחת ציפיות סותרות. רק תגנו, תגנו, תגנו. הם לא יכולים להגיד כלום, כל מילה שנייה ‘תגנה’. והם מגנים, כולם נגד רצח חפים מפשע. אבל החברה הישראלית אלימה”

בסאם בירומי ומונא חוה ב"מלכת אמבטיה". "עשו עליה עליהם כאילו היא תומכת המאס" צילום: רדי רובינשטיין

המצב מאוד מתסכל, אבל מגיע קהל להצגות, וזה נותן לנו סיבה לקום ולכוא לפה, כי אנחנו עוד יותר מרגישים את התפקיד שיש לנו”.

בית שני

עורתי חי בתל אביב עם בן ווגו, המעצב והאדריכל אורי און, ולשניים יש בנות תאומות בתחילת שנות ה-20 לחייהן, שנולדו בהורות משותפת. הוא מעיד על עצמו שלאורך חייו, המקצועי והפוליטי תמיד היו קשורים יחד. הוא גדל ברמת השרון, למד חינוך ופילוסופיה, וכדי לממש את מה שלמד הגיע לתיאטרון החברתי-חינוכי באוניברסיטת תל אביב. אחרי שלושה שבועות של לחימה במלחמת לבנון הראשונה, סירב לחזור לחזית והיה ממקימי תנועת הסרבנות “יש גבול”, שפעילה עד היום. בשנת 1988 סירב לשרת בשטחים במילואים וישב שתי תקופות בנות חודש בכלא צבאי.

“זה היה ויכוח מאוד גדול בחברה הישראלית, שקרע אותה”, נזכר עורתי. “גם בכלא היו תגובות מאוד אלימות – לא פיזיות, אבל מילודית. הייתי בין האסירים הראשונים, ממש בתחילת האינתיפאדה. זה היה מעניין. לידי היו כאלה שהגיעו לכלא בגלל שהם הרגו ערבים, אבל ראית איך לאט-לאט, מתוך השיחות, נוצרה סולידריות של הכ”לואים נגד הסוהרים”.

איך נראה או כלא צבאי?

“כלא צבאי ליהודים הוא פריוולגיה. זה לא כלא לאסירים הפלסטינים. אתה עובד כל היום במפעל שמייצר מדים וכל מיני כאלה. פרדוקסלית, הרגשתי נורא טוב – הרגשתי שאני משלם כשביל דבר שאני מאמין בו”. ההזדהות עם האחר, הוא מספר, התפתחה אצלו כבר בכיתה ז', כשבן מסיבות היה מוזמין לרקוד את הבנות שאף אחד אחר לא הזמין. עד גיל 24 לא ידע שהוא הומו – אפילו הספיק להינשא לאילנה אוולאי, שהיתה איתו בגרעין הנח”ל ותהפוך לימים לסופרת אילנה ברנשטיין – אבל הוא מסכים שבאופן בלתי מודע הרגישות הגיעה משם. עם זאת, בכל מה שקשור לדגש על יחסי יהודים-ערבים, המקור מצוי אפילו מוקדם יותר. “אמא שלי גדלה בכפר אורייה. ב-1929 בא שכן מהכפר הערבי ואמר ‘אני

”מה שהפתיע אותי זה שמאז שחידשנו את ההצגות בסוף נובמבר, בא המון קהל. אפילו להצגות פוליטיות”, אומר עורתי, בראיון שמתקיים בתום החזרה הראשונה על הצגה בשם “געגועים”, שעלתה לראשונה ב-2001 ותעלה מחדש כחלק מאירועי חצי היובל לתיאטרון. הוא מדבר בקול רגוע, קצת צרור, שנדמה שיש בו תמיד רמז קל לחיוך. לדבריו, גם בהצגות הכי פוליטיות של התיאטרון, האולם מפוצץ. “אנשים הרגישו צורך. כמובן שלא כל אחד מגיע לפה – אתה רואה לתיאטרון ערבי-ערבי, ר”י, הכותרת שלנו היא כבר פוליטית. אני זוכר שקיבלתי תגובות אחרי המלחמה מאנשים שאמרו: ‘אני לא רוצה לשמוע ערבית’”.

יש קהל שהפסיק לבוא?

“עבדנו עם המון בתי ספר ומאז המלחמה הם כמעט לא באים. מורים לא רוצים לשמוע על הצגות פוליטיות – הם מפחדים מוועד ההורים”. לשחקנים היה קשה לחזור? היה מתח בין יהודים לערבים? “יש פה סולידריות. אני מרגיש שהשחקנים באו אפילו בשמחה, כי פה יש להם מקום לבטא את עצמם – הרבה פעמים אנחנו עושים שיחה אחרי ההצגה. יש דיונים מרתקים. או יש לערבים פתאום הזדמנות לש”תף קהל, ולהגיד מה המצוקות שלהם. דווקא אחרי המלחמה התפקיד שלנו יותר חשוב, גם במקום הזה שאפשר להיפגש ולדבר בגובה העיניים, וגם שאפשר לשמוע ערבית ולדבר בערבית ולהציע אלטרנטיבה. יש לנו יותר מה להגיד היום. על הבמה שלנו יש תמיד שחקנים יהודים וערבים. זה לכאורה נראה הכי פשוט, אבל במציאות הישראלית זה לא דבר רגיל. עצם האמירה שיהודים וערבים עובדים ביחד לא פחות חשור בה מהתקסטים”.

זה בא לידי ביטוי ברפרטואר של התיאטרון, שנותר דו-לשוני גם אחרי המלחמה: “אום כולתום” בכיכובה של גלית גיאת, משוחקת בעברית ומושרת בערבית; את “מלכת אמבטיה” של חנוך לוין מבצעים שחקנים ערבים, מה שטוען את העמדות החתרניות שהיו לה במקור במשמעות נוספת; ו”דרכון מנגאלי” של עלא דקה מספרת על צעיר ערבי שצפוי לקבל דרכון של מדינת אי מבטיחה ומתפתחת, אם רק יואיל בטובו לתעד את עצמו ברעט בישבנה של אמו (חנה אוולאי הספרי) – אבל מחד ביאה בתוכה עיסוק מורכב ומרתק בנכבה.

“מאז שחידשנו את ההצגות בסוף נובמבר, בא המון קהל. אפילו להצגות פוליטיות. כמובן שלא כל אחד מגיע לפה – אתה רואה לתיאטרון ערבי-ערבי, הכותרת שלנו היא כבר פוליטית”

הצגה שהיא אמנם לא דו-לשונית אבל נוגעת ישירות בפצע המדמם של 7 באוקטובר והמלחמה בעזה היא “איך להישאר הומניסטית אחרי טבח ב-17 צעדים” של מאיה ערד יסעור. עורתי מציין שהביקוש להצגות היה עד כדי כך גבוה שהתיאטרון נאלץ לפתוח עוד אגף מאולתר בן 30 מושבים, ושאחרי כל הצגה התקיימו דיונים עם הקהל. מצד שני, התגוררות ברשת היו מחרידות, והן משקפות לתפיסתו את אחת הבעיות המהותיות של החברה הישראלית כיום. “ההצגה נקראת ‘איך להישאר הומניסטית’, ואת אומרת שהיית צריך להיות הומניסט קודם. מי שלא היה הומניסט קודם כבר לא יישאר כזה. אחת הבעיות של החברה הישראלית זה שאיבדנו אמפטיה”.

למשל התגובות הצוחלות מהימין המתנחלי על האירוע הטרגי ברפיח בל”ג בעומר “זה מוציא מהדעת. להיות הומניסט זה גם להיות אמפטי לסבל האחר, בלי קשר לדעה פוליטית, בלי קשר למעשה. אבל הישראלים לא מוכנים לשמוע. זה נורא. אני מקווה שזה ישתנה. אני מגלה כבר ניצוצות? איפה?

“כשאנשים חוזרים ובאים (לתיאטרון), וכשבעיתון ‘הארץ’ כותבים על מה שקורה בעזה. אולי זה טיפין-טיפין, אבל הסביבה שלי כן מבינה.

אתחיל אתכם, כי הלילה הולכים לעלות על הכפר שלכם. ואז הוא חבטי תשע משפחות, והן ראו את הכפר שלהן עולה באש”, הוא מספר, “גדלתי על הסיפור שערכי טוב הציל אותם מערבים רעים”.

בסוף שנות ה-80 עורתי חבר לגבי אלדור והקים את קבוצת “תיאטרון מקומי”, ששמה דגש על הצגות פוליטיות ועל שיתוף פעולה יהודי-ערבי. ב-1998 קיבלה הקבוצה משכן קבע בקומת הקרקע של בית הסראייה הישן ביפו, בשיתוף עם קבוצת התיאטרון הערבית “אלסראיא”. עכשיו הם מקווים להתרחב. “יש לנו חלום – להפוך את כל המבנה למרכז תרבות ערבי-ערבי. באנו לראש העיר והוא אמר: ‘לפני הבחירות אני לא הולך לטפל בזה’, אז עכשיו אנחנו מגסים לחזור לזה”.

החברה הישראלית הולכת בכיוון הפוך מהחזון שלו. במקום שותפות ערבית-יהודית יש פילוג בלתי פוסק ווריעת פחד ושנאה. “כש” צאתי לפנסיה הסטודנטים שלי בסמינר הקיבוצים עשו לי מסיבת פרידה”, מספר עורתי, “ואמרתי להם, תשמעו זה נורא מצחיק, מצד אחד, המציאות היום יותר קשה ממה שהיתה תמיד – 40 שנה הייתי ב”ש גבול, פעמיים ישבתי בכלא – והיום החברה הישראלית יותר גוענית ופחות סובלנית. אז מצד אחד אני מרגיש כישלון, כי לא הצלחנו לשיפר את המציאות, מצד שני זו הדרך לשרוד – להמשיך לעשות. אני שים באים לפה ואומרים: ‘לא ידעתי שערבית היא שפה כל כך יפה, כל כך מוזיקלית, חשבנו שערבית היא רק שפה של האויב, של מחבליים’. כל התקשורת בין יהודים וערבים נעשית בעברית, וזה לא נכון. שפה זה לא רק עניין טכני, זה תרבות שונה, ולכן חשוב לי שהקהל ישמע ערבית. אנחנו עושים מה שאנחנו יכולים”.

ברקע הדברים, כמו כדי להדגיש את הנקודה, מתחילה לעלות מכיוון הפאטיו שירה בערבית – שם התאמנו השחקן רסאן אשקר ומוזיקאי הבית של התיאטרון, עלא אברעמרה, על שיר שעשוי להיכלל ב”געגועים”. זו אחת מארבע ההפקות המיוחדות שמעלה התיאטרון לציון 25 שנה להיווסדו – לצד ערב סצינות של ארבעה כותבים יהודים וארבעה ערבים על המלחמה בעזה, ערב מחווה לגבי אלדור שהגיעה לגברות, ומופע משותף של נועם שוסטר אליאסי וסמירה סרייה.

“געגועים” מורכבת מחמישה מונולוגים של אנשים שיצאו למסע אחר בן משפחה שלא גר במקום שבו נולד. אשקר, שמחליף בתפקיד את נורמן עיסא – שבמקור כתב “דיאלוג” בינו לבין הקבר של סבו המת, בן הכפר בירעם שחרב – פעיל בתיאטרון כבר כ-12 שנים. הוא היה ממקימי “משמר השותפות” הערבי-יהודי שפועל ביפו מאז 8 באוקטובר במטרה לשמור על השקט בעיר, ורואה בתיאטרון בית לכל דבר. “אני כל יום חייב לבקר”, הוא אומר, “אם אני עובד או לא עובד, אני בא, שותה את הקפה שלי פה, וממשיך את היום. זה התיאטרון היחיד שיש לי ביפו שמשייך אותי, ששייך אלי, שאני רואה בו את מה שאני מאמין בו. אני עושה פה הכל – אם אני

המשך בעמוד 14

יגאל עזרתי מביים. “מאחל לעצמי שהלוויה שלי תצא מפה”

16.91x33.92	3/3	עמוד 14	הארץ - גלריה	11/06/2024	90525825-6
מנגלי - הצגה בתיאטרון יפואירוועי 25 שנה לתאטרון יפ - 26190					

סופי צדקה בחזרות. "כשאני נכנסת לתיאטרון, אני כאילו בבית" צילום: דור קדמי

שהיא לא בטוחה שכל הסיפורים על אונס נכונים — עשו עליה עליהם כאילו היא תומכת חמאס. או יש פה שקרים ופייק ניוז. לגבי השחקנית השנייה, היא כן מחקה את הפוסט, וזה נסגר עם שיחת פיוס בקבוצה".

אתה בטח מביין למה הדברים שלה עוררו זעם.

"כן, אבל זה הוצא מהקשרו ונופח ועשו עליה עליהם שלם. רק של שום קיבלנו מייל ממישהו: 'שמנו לב שמונא משחקת, או אני מבקש לה' חזיר לי את הכסף ואני לא רוצה לבוא למקום הזה'. וקיבלנו מסרים כאלה מלפחות חמישה אנשים לאורך התקופה האחרונה".

אתה לא מאוכזב מהשחקנים שלך שמסרבים לטוס?

"לא, לא. אני לא מקנא בערבים ישראלים, אני לא יודע מה הייתי עושה אם הייתי במקומם. אני נותן חופש מוחלט לשחקנים שלי ואני לא מתערב להם בהחלטות הפוליטיות. כששחקנית אומרת לי, 'אם אני מרפיעה במרוקו וזה כאילו אני נותנת לגיטימציה להתעלמות מהפלסטינים, איך אתמודד עם זה שפלסטינים יפגינו מולי?' אני יכול להביין. אני לא מתווכח. כתיאטרון החלטנו שאנחנו נוסעים. אותו דבר לגבי השטחים — השחקנים שלי, הערבים, לא מוכנים לשחק בהתנחלויות".

זה בכלל על הפרק? תוציא הצגה לשטחים?

"אני לא. אבל כמנהל תיאטרון אסור לי להגיד שאני לא מופיע, כי כשמירי רגב היתה שרת התרבות היא הוציאה מסמך שמחייב את כל התיאטראות להופיע ביהודה ושומרון, הנגב והגליל".

אז רשמית אתה חייב להגיד שאתה מוכן, אבל בעצם לא?

עורתי חושב רגע, ועונה: "כן. כן".

מות החתונות

עם רגב יש לתיאטרון חשבון פתוח. בראיון ל"מעריב" ב-2015 אמר עורתי ש"לדעתי — ואולי אני תמים — שום שר תרבות לא ירצה שבת קופתו ייסגר תיאטרון או אישאימו אותו בסתימת פיות". המציאות העמידה אותו על טעותו — רגב ניצלה איסדרים ניהוליים כדי לסגור את תיאטרון אל-מידאן; ניסתה, ללא הצלחה, לסגור גם את התיאטרון שלו; ובמשלה הנוכחית נדמה שסתימת פיות היא ברירת המחדל.

עורתי מביע תסכול מאווירת הרדיפה בעולם התרבות. "אתה רוצה להיות פופולרי ושקהל יאהב אותך ואתה מרגיש את האווירה הציבורית — אז היום אין שום מחוזה חתרני בתיאטרון הממוסד, לא בהבימה ולא בקאמרי ולא בבית ליסין ולא בחיפה. מצד אחד נורא קל לבקר ולהגיד שמא המלחמה הם עושים רק בידור, כי הם צריכים לרצות את הקהל. מצד שני אני שמח שאני לא במקומם, כי אני לא יודע מה הייתי עושה. הם מוסד, הם חייבים לרצות את המנויים שלהם, הם חייבים לא להיות הפסדיים. לפני שקובעים הצגה בודקים עם ועדי העובדים של התעשייה האווירית. אני לא יודע מה הייתי עושה עם המלכוד הזה. אנחנו משוחזרים מהצורך לרצות את הקהל. הדבר שהכי מעסיק אותי זה הצנזורה העצמית. בוקר-בוקר אני שואל את עצמי אם אני עושה בלי לדעת צנזורה עצמית, כדי לא להפחיד את מירי רגב או את הקהל".

ומה אתה עונה לעצמך?

"אני מוכיח לעצמי. אני בודק את עצמי, כי אני יודע שזו הסכנה. בן גוריון, הוא לא אמר לגרש כמה שיותר ערבים, הוא נתן תחושה שעדיף שיישאר כמה שפחות ערבים. זה אותו דבר — מספיק שמירי רגב אמרה מה שאמרה, בשביל שכל מנהלי התיאטרון יפחדו ויעשו צנזורה עצמית".

מפה לשם, תיאטרון יפו עומד בפרץ — כבר 25 שנה, ובלי רמז לצניזורה מכל סוג. לעורתי ולשותפיו יש עוד חלומות — למשל, להביא יותר קהל ערבי מיפו לתיאטרון — בינתיים הם מתרכזים בלהמשיך לעשות, אף על פי ולמרות הכל. עורתי עצמו, שב-2021 זכה בפרס מפעל החיים בטקס 'קיפוח הזהב', לא זו לשום מקום. "אני אומר שאני מאחל לעצמי שהלוויה שלי תצא מפה". כשאני שואל אם בתחילת הדרך חשב שככה זה יהיה, הוא אומר: "לא שאלתי. התהליך היה נורא טבעי. פתאום אמר לי שאני וקן ושוה מפעל חיים".

איתמר קציר

יגאל עזרתי

המשך מעמוד 7

לא משחק אני יכול להיות גם מפעיל בצוות טכני, אם לא, אני אב בית — הכל מבחינתי זה לא רק תיאטרון, זה הבית השני שלי".

כתושב ערבי ביפו, חשוב לך שהקהל היהודי רואה את "הצד שלך"?

"מאוד, מאוד. אני יכול לבכות עכשיו על ילדי עזה, על הנכבה, על כל מה שקרה. בבית, מול האנשים שמכירים את הסיפור שלי — זה לא מור סיף לי, זה לא עושה שום דבר. אבל אמרתי, לא — אם אני בא ומספר את הסיפור שלי לזה שאני קורא לו האויב שלי, זה יותר מעניין. בואו תסתכלו על האמת שלנו, זה לא מה שאתם חושבים".

ודרך זה אפשר לגשר על הפער, להפסיק להיות אויב?

"בטח. אתה זר לי באיזשהו מקום, אבל תשמע אותי, אני החלק השני בספר. זה יותר חזק שאנחנו מספרים את הסיפורים האלה, במיוחד לקהל הישראלי".

גם סופי צדקה, שמשחקת לצד אשקר ב"נגועים" ופעילה בתיאטרון כבר חמש שנים, מרגישה שהוא נהפך עבורה לבית. "בהתחלה כשהגעתי תי חשבת שאולי זה מהים", היא אומרת וצוחקת, "אבל אחר כך הבנתי שזה פשוט האנרגיה שיש שם לאנשים".

כבת העדה השומרונית שהתגיירה, הדו-לשוניות של התיאטרון חשובה לה במיוחד. "אני שומעת ערבית, שומעת עברית — שתי השפות הן הילדות שלי. כשאני נכנסת לתיאטרון, אני כאילו בעדה השומרונית, כאילו בבית. לשומרונים שחיים בהר גרזים יש את המנטליות של המורסלמים של שכם, ולשומרונים שחיים בחולון יש את המנטליות של יש"ר ראלים. אולי בגלל זה החוויה שלי בתיאטרון כל כך גבוהה, חוויה גבוהה של שייכות".

אלם והלם

בין התמונות הרבות שמעטרות את קיר משרדו של עזרתי תלויה גם תמונה שלו לצד המוזיקאי יאיר דלאל, יחד עם אבו מאזן, שצולמה בכיכור במוקטעה ב-2017 — תרחיש שנראה דמיוני לגמרי כיום. "אפי" לו גנץ לא מדבר על שתי מדינות. אפילו יאיר גולן אומר שזה לא רלוונטי טי כרגע. או אין שמאל", אומר עזרתי. "כל העולם מדבר על שתי מדינות, ועל למצוא פתרון שיאפשר לנו לחיות ביחד, ו-95% מהישראלים — זה בכלל לא רלוונטי לגביהם. להיפך, היום הרוח היא להקים התנחלויות בעזה. או אני חושף דיכאון. אבל האפשרויות הן או להתאבד, או לעזוב — או לדבר, להציע".

הבעיה, אומר עזרתי, היא לא רק הסכסוך הישראלי-פלסטיני. הוא כמוכן גולש פנימה ליחסים בין החברה הערבית והחברה היהודית בישראל, ומרגישים אותו גם ביפו. אבל לדבריו, מספר התושבים הערבים בעיר צנח מ-20 אלף ל-15 אלף בעקבות תהליכי ג'נטריפיקציה, ואת המקום ממלאים הגרעינים התורניים. כך נעשתה בעיה כלכלית לבעיה פוליטית-לאומית. "ביפו הערבים בטוחים שיש תוכנית באחת המגירות של המשלה לעשות טרנספר לערביי יפו", אומר עזרתי, "כל השנים צחקתי ואמרתי 'פרנויות, פרנויות', אבל מאז שבאו הגרעינים התורניים ליפו הם אומרים: 'הנה'. זה נורא".

כמי שפוגש את השחקנים הערבים יום-יום, המצוקה שלהם ברורה לו. "השחקנים הערבים באלם ובהלם מאז המלחמה. הם נמצאים תחת ציפיות סותרות. הקהל הישראלי דורש — תגנו, תגנו, תגנו. הם לא יכיר לים להגיד כלום, ולעשות כלום. כל מילה שנייה יתגנה. והם מגנים, כרם לם נגד רצח חפים מפשע".

"אבל החברה הישראלית אלימה. יש לנו הצגה, 'רומיאו וג'ולייטה', שהעלנו בגרמניה לפני חודש — המשפחה של רומיאו ערבים, של יוליה יהודים. בתחילת המלחמה שחקנית יהודייה העלתה תמונה שלה חותמת על פגזים. ואז השחקנים הערבים אמרו: 'אנחנו לא מוכנים לנסוע איתה לחו"ל, הפגזים האלה הורגים את המשפחות שלנו בעזה'. היה פיצוץ שלם. בסוף היא החליטה שהיא עוזבת — היא הודתה שעשתה שטות. אבל גם הנשיא הרצוג חתם על פגזים. המציאות כל כך מסוכנת שכל מה שתעשה לא יהיה טוב".

סכיב הגיחות של התיאטרון להופעות מעבר לים נוצר לא מעט מתח. עוד לפני המלחמה, כשהתיאטרון יצא להופעות במרוקו, שתי שחקניות ערביות סירבו לטוס, במחאה על הנורמליזציה עם מדינות ערב, ששמה בצד את הסוגיה הפלסטינית. לפני כחודשיים השחקנית מונא חוא לא הסכימה לטוס להופיע עם "מלכת אמבטיה" בפסטיבל ID במימון ממשלות ישראל וגרמניה, והוחלפה בשחקנית יהודייה, כי לא נמצאה שחקנית ערבייה אחרת שתסכים להחליף אותה.

הוא עוררה סערה גדולה באוקטובר אחרי שחברתה מתקופת הלימודים ב"בית צבי" פרסמה התכתבות פרטית ביניהן, שבה חוא הטילה ספק בכך שב-7 באוקטובר התרחשו מעשי אונס וכריתת ראשים. חוא לא הודתה מנהלית לפרמיירה של העונה השלישית של "מנאייכ", שבה היא מככבת, וספגה תגובות גינוי מהתאגיד 'כאן' ומכוכב הסדרה שלום אסייג. "השחקנים שם הפנו לה גב", אומר עזרתי.

אתה לא רואה הקבלה בין התגובה של השחקנים בתיאטרון לשחקנית שגילמה את ג'ולייטה, לתגובה של השחקנים וההפקה של "מנאייכ" לחוא?

"אבל מונא אחר כך גינתה את הטבח. הדבר היחיד שהיא אמרה זה